

சொல்வீர் காண்வழிகள்

சொற்பிறப்பியல்(Etymology) ஒரு தனி மொழிநூற்றுறை என்பதைப் பலர் உணர்வதில்லை. புலவர் தேர்வு தேறியமட்டில், அல்லது கல்லூரியாசிரியப் பதவி பெற்றமட்டில், எல்லாச் சொற்கும் வேர்காணும் ஆற்றல் தமக்கு வந்துவிட்டதாகப் பலர் கருதிவிடுகின்றனர்.

இனி, தமிழ்ப் பேராசிரியராக, அவருள்ளும் பல்கலைக்கழகத் தலைமைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக, இருப்பவரோவெனின், மேலையறிஞர் எழுதியுள்ள மொழிநூலைக் கற்றவுடன், தம்மையும் மொழிநூல் ஆசிரியராக அல்லது அதிகாரிகளாகக் கருதிக்கொள்கின்றனர். கல்வி வேறு, ஆராய்ச்சி வேறு என்பதை அவர் அறிகின்றனர்.

சொற்பிறப்பியல் என்பது சொற்களின் உண்மையான வரலாற்றைக் கூறுவதே யன்றி ஒலிமுறை தழுவியும் உன்னிப்பாகவும் குறிக்கோள் கொண்டும் கூறுவதன்று. இதை 'Etymology' என்னும் பெயரே உணர்த்தும். Gk. *etumos* = true; *etumon* = original form of a word; *etumologia-E. etymology* = account of facts relating to formation and meaning of word.

சொற்பிறப்பியல் என்பது ஒரு தனி அறிவியற் றுறையாதலின், அதற்குரிய நெறிமுறைகளையெல்லாம் அறிந்த பின்னரே சொற்கட்கு வேர்காணும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுதல் வேண்டும். அல்லாக்கால், பின்வருமாறு எழுவகை வழமுடிபாகவே முடியும்.

1. ஒலிமுறைச் சொல்லியல் (Sound Etymology)

எ-கா: பாராளுமன்ற - Parliament(F. Parleiament.) பார், ஆளும், மன்று என முப்பெயர்ச் சொல் கொண்டது தமிழ்ச் சொற்றொடர். Parler (to speak) என்னும் பிரெஞ்சு வினைமுதனிலையும் ment என்னும் ஈறும் கொண்டது ஆங்கிலச்சொல். ஆதலால் இரண்டும் வெவ்வேறாம்.

2. உன்னிப்புச் சொல்லியல்(Guessing Etymology)

எ-கா: வடு-வடைநடுவில் துளையாகிய குற்றமுள்ளது.). இது சரியன்று. உழுத்தமா பிசுபிசுப்புத் தன்மையுடைமையால், எளிதில் எண்ணெய் ஊடுருவி வேகுமாறு உழுந்து வடையின் நடுவில் துளையிடப் பெறும். இது வடுவன்று.

வள்-வட்டை-வடை-வ. வடா. வட்டமானது வடை. இதுவே உண்மையான பொருள்.

3. குறிக்கோட் சொல்லியல்(Tendentious Etymology)

எ-கா: வெறு-வெறுக்கை(வெறுக்கப்படத்தக்கது) = செல்வம். வ. முக்தா (சிப்பியினின்று விடுதலை பெற்றது) - த. முத்தம்-முத்து. இக் கூற்றுகள் சரியல்ல. இவற்றுள் முன்னது துறவியர் கூற்று; பின்னது வடவர் கூற்று. வெறுத்தல் = செறிதல், நிறைதல். வெறுக்கை = திரண்ட செல்வம்.

“விறப்பும் உறப்பும் வெறிப்புஞ் செறிவே.” (தொல். சொல். 830)

முத்து = உருண்டையானது. முத்து-முத்தம் - வ. முக்தா. இவையே உண்மையான பொருள்.

4. அடிப்பட்ட சொல்லியல் (Popular Etymology)

எ-கா: உண்மை = உள்ளத்தொடு(கருத்தொடு) பொருந்தியது. வாய்மை = வாயொடு (சொல்லொடு) பொருந்தியது. மெய்ம்மை = உடம் பொடு (செயலொடு) பொருந்தியது. இம் முறைப் பொருட்கூற்றுச் சரியன்று. உண்மை = உள்ளது, வாய்மை = தேற்றமாய் வாய்ப்பது(நிறைவேறுவது). மெய்ம்மை = உடம்புபோற் கண்கூடானது (substantiality). இங்ஙனம் கொள்வதே பொருத்தமானது.

5. நகையாட்டுச் சொல்லியல்(Playful Etymology)

எ-கா: தோசை = சுடும்போது இருமுறை சை யென்ற ஓசை கேட்பது. இஃது ஒரு வேடிக்கைக் கூற்று. தோய்தல் = மாப்புளித்தல். தோய்-தோயை-தோசை என்பதே பொருத்தம். தோசையைத் தோய்ப்பம் என்னும் வழக்கை நோக்குக.

6. பொருந்தப் புகல்வுச் சொல்லியல்(Plausible Etymology)

எ-கா: பெருச்சாளி = பெரிய பண்பை போன்றது. இது காளமேகர் கூற்று. பெருத்த எலி = பெருச்சாளி என்பதே உண்மையொடு பொருந்தியது.

7. அறிவாரவாரச் சொல்லியல்(Pedantic Etymology)

கீழ் = ஞாலம் உருளும்போது கிழக்குத் திசையிற் கீழ்நோக்கிச் செல்வது; மேல் = அது அங்ஙனம் உருளும்போது மேற்குத் திசையில் மேனோக்கி எழுவது. இது கணியர் திறம்படக் கூறுவது. கீழ் = தமிழ் நிலப்பரப்புக் கீழ்க்கோடியில் கடலாற் பள்ளமாயிருப்பது. மேல் = அது மேற்கோடியில் மலைத்தொடரால் மேடாயிருப்பது. இது கால்டுவெலார் கூற்று. இதுவே உண்மையானது.

இனி, உண்மைச் சொல்லியல் நெறிமுறைகளும் சொல்வோர் காணும் வழிவகைகளும் வருமாறு:

1. இலக்கணஅறிவுடைமை

ஒவ்வொரு பகுசொற்கும், முதனிலை, ஈறு, இடைநிலை, சாரியை, புணர்ச்சி, திரிபு ஆகிய அறுவகை யுறுப்புகளுள் அமைந்துள்ளவரை பகுத்தறியத் தெரிதல் வேண்டும்.

2. மொழிநூலறிவும் மொழியாராய்ச்சியும்

வரலாற்று மொழிநூல்(Philology) அறிவும் சொந்த மொழி யாராய்ச்சியும் அடுத்து வேண்டப்பெறும் இன்றியமையாத் தகுதியாகும்.

3. சொல்லிய வறிவுப்பேறு

கீற்று(Skeat) எழுதியுள்ள ஆங்கிலச் சொல்லியல் நெறிமுறை களையும் (Principles of English Etymology - 2 Vols), அவரும் சேம்பரரும் (Chambers) தொகுத்த ஆங்கிலச் சொல்லியல்(Etymological) அகர முதலிகளையும், கற்றுத் தெளிதல் வேண்டும்.

4. அயன்மொழி யறிவு

மலையாளம் தெலுங்கு போன்ற அகப்புற மொழிகளையும், மராட்டி, இந்தி போன்ற புறமொழிகளையும், ஆங்கிலம் இலத்தீனம் கிரேக்கம் போன்ற புறப்புறமொழிகளையும் ஓரளவு கற்றலும் வேண்டும்.

தன்சொற்போல் தமிழில் வந்து வழங்கும் வேற்றுச் சொல்லையும், வேற்றுச் சொற்போல் பிறமொழிச் சென்று வழங்கும் தன் சொல்லையும் பிரித்தறிதற்கு அயன்மொழியறிவு இன்றியமையாததாம்.

5. பெரும்பால் தமிழ்ச்சொற் பொருளறிவு

இருவகை வழக்கிலுமுள்ள தமிழ்ச் சொற்களும் பெரும்பாலான வற்றின் பொருளை அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.

6. தமிழ் ஒலியியல்பறிதல்

தமிழ் முதன்முதல் குமரிநாட்டில் தோன்றிய மெல்லொலி மொழியாதலின், வல்லொலி மிக்க திராவிடமொழிகளையும் ஆரிய மொழிகளையும் அடிப்படையாக வைத்தாராயின், உண்மை காண முடியாது. தமிழின் உண்மையான ஒலியியல்பையும் சொற்றூய்மையையும் அறிய விரும்புவார், இற்றைத் தென்பாண்டி நாடாகிய நெல்லை வட்டார நாட்டுப்புற உலக வழக்கை அறிதல் இன்றியமையாததாம். தமிழின் மெல்லொலிகளே திராவிடத்திலும் ஆரியத்திலும் வல்லொலிகளாய்த் திரிந்துள்ளன.

எ-கா :செய் - ceyu (தெ), கும்பு - gumpu(தெ), கல் - khal(பிரா.),
பாகம் - bhaga (வ).

7. எழுத்துகளின் திரிபுகளை யறிதல்

சொல்லாக்க முறையில், ஒவ்வோரெழுத்தும் சில்வேறெழுத்தும் பல்வேறெழுத்துமாகத் திரிகின்றது. அத் திரிபுகளையெல்லாம் அறியாக் கால் பல சொல்வோர்களைக் காண்டல் அரிதாம்.

- எ-கா: எ - ஃ : எள்கு - எஃகு, வெள்கு - வெஃகு.
 எ - க : உளி - உகிர், தளை - தகை.
 எ - ச : உளி - உசி - ஊசி - வ. சூசி.
 எ - ட : நளி - நடி, மகள் - மகடுஉ.
 எ - ண : பெள் - பெண், வள் - வளர் - வணர்.
 எ - ய : தொள் - தொய், மாள் - மாய்.
 எ - ர : நீள் - நீர், வள் - வார்.
 எ - ல : கொள் - கொல்.
 எ - ழ : காள் - காழ், துளசி - துழாய்.
 எ - ற : தெள் - தெறு - தெற்று, வெள் - வெறு.
 எ - ன : முளை - முனை, வளை - வனை.

8. சொற்றிரிபறிதல்

- எ-கா: அரம்(சிவப்பு)-அரத்தம்(சிவப்பு)-அரத்தி-அத்தி = சிவந்த பழம், அப் பழமரம். அகல்-ஆல் = அகன்று படரும் மரம். கோநாய்-ஓநாய். தம்ப்பன்-தகப்பன். தகு + அப்பன் என்று பிரிப்பது தவறாம்.

9. சொற்களின் திருந்திய வடிவறிதல்

இடைகழி-டேழி(கொச்சை)-ரேழி(கொச்சை). மணித்தக்காளி - மணத்தக்காளி(கொச்சை). டேழி, ரேழி, மணத்தக்காளி என்னும் கொச்சை வடிகளினின்று, வேரையும் வேர்ப்பொருளையும் அறியமுடியாது.

10. பலபொரு ளொருவடிவுச் சொற்களைப் பகுத்தறிதல்

சில சொற்கள் வெவ்வேறு பொருள்கொண்ட வெவ்வேறு வேரி னின்று பிறந்து ஒரு வடிவுகொண்டு நிற்கும். அவற்றை வேறுபடுத்தியறிதல் வேண்டும்.

எ-கா:

மணி' = கரியது.

மல் - மால் = கருமை, முகில், கரிய திருமால்.

மால் - மாரி = முகில், மழை, கரிய காளி.

மால் - மா = கருமை. மா - மாயோன் = கரிய திருமால்.

மாயோன் = கரிய காளி.

மல்-மள்-மறு = களங்கம், கரும்புள்ளி.

மள் - (மய்)-மை = கருமை. முகில், காராடு.

மள்-மழை = முகில், முகில் நீர்.

மள் - மண் - மணி = நீலக்கல், கரும்பாசி.

மணிமிடற்றோள் = கரிய கழுத்துள்ள சிவன். மணிவண்ணன் = கரிய திருமால்.

மணி² = வட்டமானது.

முள் - முரு - முருகு = வளைந்த காதணி.

முரு - முரி - மூரி = வளைவு.

முரி - முறி - மறி. முரு - முறு - முற்று.

முறு - முறை - மிறை = வளைவு.

முள் - (முண்) - (முணம்) - முடம். (முணம்) - முணங்கு - முடங்கு - மடங்கு.

முள் - (மள்) - மண்டு - மண்டலம் = வட்டம்.

மண்டு - மண்டி. மண்டியிடுதல் = காலை வளைத்தல்.

முள் - முட்டு - முட்டை = உருண்டையானது.

முள்-முண்டு = உருண்ட கட்டை.

முள் - முடி - முடிச்சு.

முள் - (முண்) - (மண்) - மணி = ஓசைமிக்க வட்டமான வெண்கலத் தட்டு. அதைப்போல் ஒலிக்கும் நாழிமணி, வட்டமான கடிகையாரம்(கடிகாரம்).

மணி³ = சிறியது.

முல் - முன் - முனி = யானைக்குட்டி.

முன் - முன்னி, முன்னை = சிறுபயறு.

முல் - முள் - முளை - முளையன் = சிறுவன்.

முள் - முட்டு - மொட்டு - மொட்டை.

முட்டுக் குரும்பை = இளங் குரும்பை.

மொட்டைப் பையன் = சிறுவன், இளைஞன்.

முள் - மள் - மழ - மழவு = இளமை.

மள் - மண் - மணி = சிறியது. மணிக்காடை, மணிக்காக்கை, மணிக்குடல், மணிப்பயறு, மணிப்புறா முதலிய வழக்குகளை நோக்குக.

மணி - மாணி = சிறுவன், பள்ளிச் சிறுவன், மணமாகா இளைஞன்.

மணி⁴ = ஒளியுள்ளது.

மண்ணுதல் = கழுவுதல், மினுக்குதல்.

“மண்ணுறு மணியின்” (புறம். 147)

மண் - மண்ணி - மணி = ஒளிக்கல்.

11. சொற்களைச் செவ்வையாய்ப் பிரித்தல்

உடக்கெடுத்துப் போதல் = உடக்கு + எடுத்துப் போதல் (கூடாதல், தோலும் எலும்புமாதல், மிக மெலிதல்). இதை உடல் கெடுத்துப் போதல் என்று சென்னைப் பல்கலைக்கழக அகரமுதலி பிரித்திருப்பது தவறாம்.

உடங்கு - உடக்கு = உடம்புக் கூடு.

12. பொருள்களின் சிறப்பியல்பறிதல்

ஒவ்வொரு பொருளின் (பார்த்தமட்டிற் கண்ணைக் கவரும்) சிறப்பியல்பையும் உற்றுநோக்கியே, அததற்குரிய பெயரை இட்டிருக்கின்றனர் முன்னைத் தமிழர்.

எ-கா :காகா(காக்கா) என்று கரைவது காகம்(காக்கை). மூன்று அணிகளை (வரிகளை) முதுகில் உடையது அணில். இருமை(கருமையான மாட்டினம்) எருமை. வழுவழுவென்றிருக்கும் மரம் வாழை.

முடிவேய்ந்த பேரரசன் வேந்தன். வேய்தல் = முடியணிதல். வேய்ந்தோன்-வேந்தன். கொன்றை வேய்ந்தானை(சிவனைக்) கொன்றை வேந்தன் என்று கூறுதல் காண்க. சேர சோழ பாண்டிய முக்குடியரசர்க்கே முடியணியும் உரிமை முதற்காலத்திலிருந்தது.

13. பொருள் வரிசையறிதல்

எ-கா :அருகுதல் = சிறுத்தல், ஒடுங்குதல். அரு-அரை = சிறுத்த அல்லது ஒடுங்கிய இடை, உடம்பின் நடு, பாதி. கோல்-கால் = கம்பம், தூண், தூண்போல் உடம்பைத் தாங்கும் உறுப்பு, உடம்பின் காற்பகுதி. காற்பகுதி (நாலிலொன்று).

உடம்பின் பாதியளவாயிருப்பது அரையென்றும், நாலிலொரு பகுதியாயிருப்பது காலென்றும், தலைகீழாய்ப் பொருட்கரணியங் காட்டுவது உண்மைக்கு நேர்மாறாம்.

14. ஒப்புமையமைப்பு(Analogy) அறிதல்

எ-கா: குழல் - குடல், புழல் - புடல் - புடலை - க. படல, தெ. பொடல், வ. பட்டோலிக்கா, கடை - கடலை, விடை - விடலை - L. vitula.

மை - மயிர், தை - தயிர்; தைத்தல் குத்துதல். முட்குத்தினால் முள் தைத்தது என்பர். பாலிற் பிரைமோர் ஊற்றுதலைப் பிரைகுத்துதல் என்பது உலக வழக்கு. பிரை தைத்தது தயிர் - வ. ததி (dadhi), இ. தவீ.

15. வரலாற்றறிவையும் ஞாலநூலறிவையும் துணைக்கோடல்

எ-கா:

பாண்டவர் தோன்று முன்னரே பாண்டியர் தென்னாட்டை ஆண்டுவந்தனர். பாண்டவருள் ஒருவனான அருச்சுனன் திருநீராடத்

தென்னாடு வந்து, சித்திராங்கதன் என்று பாரதங் கூறும் ஒரு பாண்டியன் மகளை மணந்தான். ஆரியர் இந்தியாவிற்குள் அடி வைக்கு முன்னரே, பாண்டியர் வரலாற்றிற் கெட்டாத தொன்மையிலிருந்து கணக்கில் காலம் தென்றமிழ் நாட்டை ஆண்டு வந்திருக்கின்றனர். திருக்குறளுக்கு ஆரிய அடிப்படையில் உரை வரைந்த பரிமேலழகரும், பழங்குடிக்குப் "படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவரும் சேர-சோழ பாண்டியர் குடிகள்" என்று மூவேந்தர் குடிகளை எடுத்துக் காட்டினர். இங்ஙனமிருந்தும், பாண்டியன் என்னும் பெயர் பாண்ட்ய(Pandya) என்னும் வடசொல்லினின்று திரிந்ததாகச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் அகரமுதலி நெஞ்சாரப் பொய்க்கின்றது. இதை ஊழியிறுதிச் சூறாவளிபோற் சுழற்றி யெறிவது குமரிக்கண்டத் தமிழக வரலாறே. பாண்டி = காளை, மறவன். பாண்டி - பாண்டியன்.

சாமை படைப்புக்காலந் தொட்டுத் தென்னாட்டில் விளைந்துவரும் தொண்(ஒன்பான்) கூலங்களுள் ஒன்றாகும். இன்றும் அது நாட்டுப்புற உழவர்க்கு உரிய ஒழுங்கான உணவு வகைகளுள் ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது. ஆயினும், அதன் பெயர் ச்யாமா என்னும் வடசொல்லின் திரிபாக, மேற்குறித்த பொய்க்களஞ்சியம் துணிந்து கூறுகின்றது. இதனை வெட்டி வீழ்ப்பது ஞால நூலறிவே.

சாமைப் பயிர்போல் ஒரு புல்லும் உண்டு. அது சாமைப்புல் எனப்படும். சாமை என்னும் தென்சொல்லையே வடமொழியாளர் ச்யாமா என்று திரித்துத் தமிழரை ஏமாற்றிவருகின்றனர்.

16. இடுகுறி தமிழில் இல்லையென் றுணர்தல்

தமிழ் தானே தோன்றிய இயன்மொழி யாதலின், அதிலுள்ள எல்லாச் சொற்களும் கரணியக் குறிகளே. சிலவற்றின் வேர்ப்பொருள் பார்த்தமட்டில் தெரியும்.

எ-கா: கூடலை < கூடல் < சுடு < சுள்.

சிலவற்றின் வேர்ப்பொருள் ஆழ்ந்து ஆய்ந்தாலன்றித் தோன்றா.

எ-கா: விளை < விளை. இவ் வுண்மைகளையே.

“எல்லாச் சொல்லும் பொருள்குறித் தனவே” (தொல். 640)

“மொழிப்பொருட் காரணம் விழிப்பத் தோன்றா” (தொல். 877)

என்று தொல்காப்பியர் குறித்தார்.

நன்னூலுரையாசிரியர் இடுகுறியாகக் காட்டியுள்ள தமிழ்ச் சொற்களெல்லாம் கரணியக் குறிகளே. பலா = பருத்த பழத்தை யுடையது. பனை = கூரிய பல்போன்ற கருக்குமட்டை யுள்ளது. பொன் = பொற்பு அல்லது பொலிவுள்ளது. மரம் = மரத்தது அல்லது உணர்ச்சியற்றது போன்றிருப்பது. மா = கொட்டைக்குள் வண்டுள்ளது.

ஆரிய மொழிகள் திரிபுடை மொழிகளாதலின், அவற்றிற் பல சொற்கள் வேர்ப்பொருள் தோன்றாவாறு திரிந்திருப்பதுடன், பல இடுகுறிச் சொற்களும், சிறப்பாகச் சமற்கிருதத்தில் அமைந்துள்ளன. அதனால் சமற்கிருதத்தை அடிப்படையாக வைத்தாய்ந்த மேலை மொழிநூலாசிரியர், எல்லா மொழிகளும் இடுகுறித் தொகுதிகளே என்பதை அடிப்படையாக நெறிமுறையாகக் கொண்ட வண்ணனை மொழிநூல் (Descriptive Linguistics) என்னும் வழும்பட்ட மொழியியல் வகையை உலகமுழுதும் பரப்பி வருகின்றனர். உண்மையான வரலாற்று மொழியாராய்ச்சியால் சமற்கிருத இழிவும் ஆரிய ஏமாற்றமும் உலகிற்கு வெளிப்பட்டுவிடுமே யென்று அஞ்சம் வடமொழியாளர், புதிதாய்த் தோன்றியுள்ள வண்ணனை மொழிநூல் தமக்கொரு கேடகமாயிருப்பது கண்டு, அதனை நெஞ்சார நினைந்து வாயார வாழ்த்தி வளர்த்து வருகின்றனர். அவரடியாரான கொண்டான்மாரும் தமிழைக் காட்டிக் கொடுப்பதற்கு இது தலைசிறந்த வழியா யிருப்பதறிந்து, இதனைத் தலைமேல் தாங்கி நிற்கின்றனர்.

ஒரு பொருளை எங்கெங்குந் தேடியும் காணமுடியாதென்று முழு நம்பிக்கை கொண்டவனுக்கு, எங்ஙன் தேடன் முயற்சி பிறக்கும்? எல்லாச் சொல்லும் இடுகுறிகளே யென்றும், எல்லா மொழிகளும் ஆயிரம் ஆண்டிற்கொருமுறை அடியோடு மாறிவிடுகின்றன என்றும் நம்புகின்ற வனுக்கு எங்ஙன் மொழியாராய்ச்சி வேட்கை எழும்? ஆதலால், வண்ணனை மொழிநூல் அறிவுவளர்ச்சிக்கு மாபெரு முட்டுக்கட்டையென்று அறவே புறக்கணிக்க.

17. பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தல்

எ-கா: வடவை = வடமுனையில் தோன்றும் ஒருவகை நெருப்பு அல்லது ஒளி. வடம்-வடவை (பிங்) = வடவனல். “வடவைக் கனலை வைத்தூதி” (அந்தகக்கவி வீரராகவர் தனிப்பாடல்.)

வடம் - வடந்தை = வடகாற்று, வடவைத் தீ.

“சுடர்ந்தொரி வடந்தைத் தீயும்” (காஞ்சிப்பு. இருபத். 384)

“அக்கடலின்மீது வடவனல் நிற்க விலையோ” (தாயுமானவர்.)

ஓ.நோ: Aurora Borealis = Northern Light.

இங்ஙனம் வடவை என்பது தென்சொல்லென்றும் வடமுனை நெருப்பின் பெயரென்றும் தெளிவாயிருக்கவும், அதை வடவா என்று திரித்துப் பெண்குதிரை என்று பொருளுரைப்பர் வடவர். இத்தகைய சொல்லியல்களிற் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்துவது இன்றியமையாதது.

18. அஞ்சாமை

ஆயிரக்கணக்கான தென்சொற்களை வடவர் கடன்கொண்டிருப்பதால், அவற்றையெல்லாம் தென்சொல்லென்று ஒப்புக்கொள்ளின், சமற்கிருதத்திற்குத் தமிழே மூலம் என்பது வெட்டவெளியாம். அதனால்,

அதை மறைத்தற்குப் பல சொற்கட்குப் பொருந்தப் புகலலாகவும் பொருந்தாப் பொய்த்தலாகவும் பொருள் கூறியும், சிலவற்றை இடுகுறியென்று முத்திரையிட்டும் வருகின்றனர். இவற்றை மறுத்து உண்மை கூறுபவர்க்குப் பதவி அல்லது அலுவல் போய்விடும் என்னும் அச்சம் தமிழர் உள்ளத்திற் குடிகொண்டிருப்பதால், வடமொழியில் வழங்கும் தமிழ்ச்சொற்கட்கு வேர்காணத் தனிமறம் வேண்டுவது ஒருதலை.

19. நடுநிலை

“காய்தல் உவத்தல் அகற்றி ஒருபொருட்கண்
ஆய்தல் அறிவுடையார் கண்ணதே - காய்வதன்கண்
உற்ற குணந்தோன்றா தாகும் உவப்பதன்கண்
குற்றமுந் தோன்றாக் கெடும்.” (அறநெறி. 22)

கவி என்பது வடசொல். பா, செய்யுள் என்பனவே தென்சொல். ஆதலாற் கவிஞனைப் பாவலன் என்றும், கவியரங்கைச் செய்யுளரங்கு அல்லது பாவரங்கு என்றுமே சொல்லுதல் வேண்டும்.

கவிந்துகொள்வது கவி என்றும், தருவது தருமம் என்றும், நாயை வைத்திருப்பவன் நாயன் என்றும், உள்தணமாயிருப்பது உட்டணம் என்றும், இரவுகசிதல் இரகசியம் என்றும், பெரிய வித்து என்று பொருள்படும் வாள்வித்து என்பது வித்துவான் என்று தலைமாரிய தென்றும், இவை போன்று பிறவும் கூறுவதெல்லாம் அறிவு முறைப்பட்டன வல்லவென்று கூறி விடுக்க.

20. பொறுமை

சில சொற்கட்கு வேர்காட்டும் உறவுச் சொற்கள் இறந்துபட்டிருப்பதால், அவற்றின் வேர் காண்டற்கு நாட்பலவன்றி ஆண்டு பலவும் ஆகலாம். ஆதலால், சொல்லாராய்ச்சிக்கு மிகுந்த பொறுமையும் வேண்டும்.

ஆண்டு பலவாகியும் வேர்காண வியலாது போகவும் நேரும். அதனால் உள்ளத் தளர்தல் கூடாது.

நெறியறிந்து ஆர அமர ஆராயின், இற்றைத் தமிழ்ச்சொற்களுள் நூற்றிற்கெழுபத்தைத்திற்கு வேர்காண வியலும். எனினும் இறைவன் ஏற்பாட்டின்படியே ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒவ்வொரு துறையில் ஆற்றலமையும் என்பதை நினைவில் இருத்துதல் வேண்டும்.

“வான்றருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யாவர்க்குஞ் செய்யரிதால் - யாம்பெரிதும்
வல்லோமே யென்று வலிமைசொல வேண்டாங்காண்
எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது.” (ஐனையார்)

- “செந்தமிழ்ச் செவ்வி” மார்ச்சு 1967